SFÂNTUL LOCAȘ VA FI CURĂȚIT

Până vor trece
două mii trei sute de seri și dimineți,
apoi

Daniel 8:14

MINNEAPOLIS 1888

120 de ani de conflict între Hristos și biserica Sa

„Nu avem nicio îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner în timp ce vorbea ieri... Întrebarea dumneavoastră este: 'A trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe aceşti bărbaţi să proclame adevărul?' Eu răspund: Da! Dumnezeu a trimis pe aceşti bărbaţi să ne aducă adevărul, pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el... Eu îl primesc, şi nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane, ca şi împotriva lui Hristos, care trebuie recunoscut în mesagerii Săi. Noi am fost în încurcătură, şi am nutrit îndoieli, iar comunitățile noastre sunt gata să piară" (The EGW 1888 Materials, 607).

„Solia prezentată de A.T.Jones şi E.J.Waggoner este solia lui Dumnezeu către biserica Laodicea, și vai de cei care mărturisesc a crede adevărul prezent, și totuși nu reflectă asupra altora razele de lumină trimise de Dumnezeu" (The EGW 1888 Materials, 1052).

Misterioasa împotrivire

120 de ani de conflict între Hristos și biserica Sa

„Cu dragoste şi cu teamă spun celor în faţa cărora stau astăzi [delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890] că există *multă lumină* pentru noi, şi că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe fraţii mei plini de mânie împotriva solilor şi soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viaţa lui Hristos şi a reformatorilor.

„Primirea care s-a făcut servilor Domnului în secolele trecute este la fel cu cea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze preţioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe acelaşi drum pe care au mers iudeii. Ei critică şi aduc obiecţiune după obiecţiune, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot aşa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos” (Ms 36, 1890).

Dedicată Bisericii Rămășiței,
o ultimă generație a poporului lui Dumnezeu chemată la slava indescriptibilă
de a deveni „continuarea întrupării lui Hristos.”

Publicată de
Grupul de Studiu Minneapolis 1888
www.gsm1888.ro

Introducere

Biserica rămășiței a fost ridicată de Dumnezeu spre a comunica lumii solia celor trei îngeri din Apocalips 14. Pentru o astfel de misiune, Dumnezeu făgăduise să trimită o revărsare fără precedent a Duhului Sfânt, Ploaia Târzie. Sub puterea și influența ei, biserica rămășiței urma să declanșeze în lume o puternică și finală zguduire, Marea Strigare a îngerului al treilea.

Vă imaginați tensiunea care a cuprins biserica, la doi ani după Minneapolis 1888, când sora White a anunțat marele eveniment:

„Marea Strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul" (*Review and Herald*, 22 nov 1890).

Dânsa se referea la lumina despre neprihănirea lui Hristos, trimisă de Domnul în 1888, prin frații Waggoner și Jones.

Deși este adevărat că Marea Strigare începuse, este la fel de adevărat că ea nu a continuat, fiind împiedicată să ajungă la maturitate și să producă asupra lumii impactul dorit de Dumnezeu.

Au trecut 120 de ani de atunci. Ploaia Târzie nu a venit, oricât ne-am rugat noi pentru ea în acești ani, individual sau colectiv. Marea Strigare nu a răsunat încă la urechile locuitorilor Babilonului spiritual de astăzi, în ciuda nesfârșitelor proiecte, inițiative, strategii și inovații pe care le-am testat.

Ce se întâmplă?

De ce această lungă întârziere, deși Marea Strigare „începuse" în „descoperirea neprihănirii lui Hristos," acum 120 de ani?

Noi credem că motivele acestei îndelungi întârzieri ne-au fost explicate cu claritate. Dumnezeu nu are nimic de ascuns în această chestiune vitală, iar seriozitatea situației justifică din plin amânarea de peste un secol a scopurilor lui Dumnezeu cu poporul Său.

Aceste câteva pagini urmăresc să ofere dovezile, istorice și prezente, pentru care Marea Strigare și Ploaia Trâzie sunt blocate, iar marea controversă dintre Hristos și Satana nu se poate încheia.

Dacă vă socotiți un membru al bisericii rămășiței, interesat să participați la descoperirea slavei lui Dumnezeu în bezna morală a vremii noastre, acest material este chiar pentru dumneavoastră.

Avertizarea Domnului nostru nu ne poate lăsa indiferenți: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului" (Mat 24:37).

Deja au trecut 120 de ani de când solia neprihănirii lui Hristos a început să fie propovăduită printre noi. Arca noului legământ este gata, iar invitația Împăratului este mai urgentă ca niciodată: „Iată mirele, ieșiți-I în întâmpinare!"

Câți vor accepta să urce în chivotul mărturiei, locul unde Dumnezeu sigilează pe viitorii terebinți ai neprihănirii?

Istoria oficială
și variantele ei incomode

De ce sunteți adventist şi nu iudeu, catolic, baptist sau penticostal?

Motivul principal este că *ați avut acces la*, şi *ați crezut o* variantă incomodă, contestată şi exilată a istoriei oficiale a poporului lui Dumnezeu. Ați descoperit informații şi comentarii despre evenimente şi fapte pe care poziția oficială le contestă, sau le evită, atunci când nu mai poate să le nege.

Aşa a fost în anul 34.

În mijlocul bisericii se întâmplau lucruri tulburătoare, şi apăruseră credințe noi şi stranii, iar o parte nesemnificativă a poporului spunea că noul profet din Nazaret este Mesia cel aşteptat. După un studiu atent, pe parcursul a câțiva ani, Sinedriul a ajuns la concluzia că este vorba de o fraudă, că noile învățături sunt contrare Scripturii şi dăunătoare bunăstării bisericii. Aceasta era istoria oficială.

A existat şi o istorie alternativă. Câțiva ucenici ai noului învățător au predicat în toată lumea, şi au pus pe hârtie, viața lor alături de Isus, cuvintele şi faptele Lui în atmosfera tensionată din biserica acelei vremi. Dar mărturia lor nu a reuşit să impresioneze poporul în aşa măsură încât acesta să refuze istoria oficială. Cărturarii evrei au părut mai credibili decât susținătorii noilor credințe, aşa că națiunea a rămas la vechile hotare. Până în ziua de astăzi.

Dacă nu credeați istoria alternativă, acum erați iudeu, tăiat împrejur a opta zi după scripturi, serbați Yom Kippur cu devoțiune, aşteptați să vină Mesia spre a face din Israel „capul" şi nu coada, visați la rezidirea templului, iar între timp vă războiați cu arabii pentru un hectar de pământ sfânt, amenințându-i cu arma nucleară pentru diverse infracțiuni. Deoarece ați avut acces la varianta neoficială, şi ați crezut-o, ați scăpat de galaxia de învățături care, oricât de „meşteşugit alcătuite" ar fi ele, tot „basme evreieşti" rămân, aşa cum spunea marele apostol (Tit 1:14).

Așa a fost în anul 1844.

În mijlocul bisericii apăruse o febră a iminentei reveniri a lui Hristos. Oameni fără studii sau pregătire de specialitate spuneau lumii că au descoperit în Scriptură o schiță profetică ce indică un eveniment major în toamna lui 1844. Profeția spunea că atunci va avea loc curățirea sanctuarului, iar ei vedeau în această operație focul curățitor al zilelor din urmă și arătarea pe nori a Mântuitorului lumii. Filadelfia a luat în serios avertizarea lor, și a încredințat cazul școlilor de teologie și specialiștilor ei în profeția biblică. Aceștia au declarat că noua interpretare a curățirii sanctuarului este pur speculativă, iar schița celor două mii trei sute de seri și dimineți nu poate fi susținută cu două versete (Num 14:34; Dan 8:14) scoase din context. Ei au declarat că isteria din biserică nu are o temelie biblică, iar susținătorii noilor credințe sunt amăgiți. Aceasta este istoria oficială.

A existat și o istorie alternativă. Câțiva mileriți s-au întors la studiul profeției cu dorința sinceră de a afla *ce* s-a întâmplat, și spre a înțelege *de ce*. Dumnezeu a onorat perseverența lor, trimițându-le darul proorociei prin care au fost călăuziți *să afle* că a început curățirea sanctuarului și *să înțeleagă* că ea este vitală pentru încheierea marii controverse. Predicarea și publicațiile lor au împânzit lumea, dând naștere unei mișcări internaționale care a zguduit creștinismul anchilozat. Totuși, mulțimea a rămas la poziția oficială a savanților bisericii, alegând să creadă că lumina despre sanctuar cu legea lui Dumnezeu nu este altceva decât o încercare nereușită de a spăla rușinea profețiilor neîmplinite în 1844.

Dacă nu credeați istoria alternativă, acum erați catolic, baptist sau penticostal, măgulindu-vă că ați înțeles corect adevărul despre ziua de odihnă, nemurirea sufletului, existența iadului, așteptând pre-tribulația, răpirea și celelalte basme *left behind*. Sau poate făceați peregrinări la locuri sfinte, pupați moaște prețioase, păzeați fumul alb în piața Sf. Petru, vânați aparițiile Mariei pe mapamond, stăteați la coadă pentru apă sfințită și vă bucurați de părtășia cu Hristos pe calea liturghiei. Deoarece ați avut acces la varianta neoficială a istoriei, și ați crezut-o, ați scăpat de o religie impotentă, clădită pe tradiții și susținută de miracol și emoționalism, o religie în care „pofta firii și lăudăroșia vieții" sunt mai degrabă virtuți decât tarele unui ego nesfințit.

Așa a fost în anul 1888.

În mijlocul bisericii începuseră să circule concepte noi despre legea din Galateni, despre neprihănirea lui Hristos şi despre sanctuar, învăţături care li se păreau unora deplasate, ba chiar periculoase pentru misiunea bisericii, identificată a fi legea cu sabatul şi apropiata revenire a lui Hristos. Doi pastori tineri au adresat Conferinţei Generale, aflate în sesiune, o serie de prelegeri identificată mai târziu a fi despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea," care s-a dovedit extrem de controversată. Oficialii bisericii au declarat solia lor neavenită, contrară adevărului biblic, stânjenitoare pentru misiunea bisericii şi capabilă de frământări nedorite în interiorul denominaţiunii. S-a declanşat acolo „un tumult de patimi clericale," cu efecte directe asupra susţinătorilor soliei. Doar prezenţa fizică a slujitoarei Domnului i-a împiedicat pe delegaţi să interzică prin vot discutarea acelor subiecte. Liderii de la Conferinţa Generală au rămas reticenţi în faţa noilor descoperiri, încercând să limiteze – pe cât le-a stat în putere – accesul celor doi soli la presa şi amvoanele adventiste. Ellen White, cea mai înfocată susţinătoare a celor doi soli, pe care i-a declarat „cu acreditare divină," a numit solia lor a fi începutul marii strigări, „cu adevărat solia îngerului al treilea" şi lumina care „va lumina pământul cu slava ei." Conferinţa Generală neagă până astăzi o asemenea pespectivă, discreditând pe soli împreună cu solia şi publicând extensiv autori care neagă valoarea excepţională a soliei 1888. În acelaşi timp, pe canale oficiale se descurajează, acolo unde nu se interzice direct, răspândirea literaturii ce susţine solia 1888. Biserica ştie astăzi doar că la Minneapolis poporul acesta a primit cu bucurie solia îndreptăţirii prin credinţă. Aceasta este istoria oficială.

Există şi o istorie alternativă. Câţiva pastori devotaţi cauzei lui Dumnezeu, sinceri şi curajoşi, au descoperit în arhivele denominaţionale documente ce contrazic flagrant poziţia oficială. Cu mare surprindere au descoperit că Spiritul Profeţiei nu susţine sub nicio formă istoria oficială despre 1888. Departe de a fi „o nouă accentuare" a îndreptăţirii prin credinţă, ei au descoperit că solia 1888 este numită de Ellen White drept „începutul marii strigări," „solia îngerului al treilea cu adevărat," „lumina care trebuie să lumineze tot pământul cu slava ei" şi multe alte definiţii legate de aspectul escatologic al misiunii adventiste. Îngerul însoţitor i-a spus servei Domnului că opoziţia de la Minneapolis reprezintă o nouă răstignire al lui Hristos în persoana solilor Săi, şi că poporul repetă acolo răscoala lui Core, Datan şi Abiram. Acestea sunt afirmaţii de o gravitate extremă, şi ne-am fi aşteptat ca poporului să i se înlesnească accesul la ele, iar evenimentul să fie asumat de conducerea bisericii, cu tot vaiul de nenorociri care a rezultat din negarea lui timp de mai multe decenii. Din nefericire, mărturia ei este evitată,

dosită, bagatelizată, ignorată şi considerată inoportună la amvoanele şi în presa adventistă.

Poporul nostru nu crede, sau nu cunoaşte, istoria neoficială a episodului 1888. Susținătorii acestei „foarte prețioase solii" sunt considerați o mână de lunatici, producători de zarvă în biserică, elemente nesupuse care discreditează autoritatea. Publicațiile lor sunt socotite subversive de cea mai mare parte a corpului pastoral, iar distribuirea lor – în câteva cazuri chiar posedarea lor – fiind considerate a intra sub disciplina bisericii.

Astăzi sunteți adventist deoarece ați aflat despre varianta neoficială a câtorva momente din istoria sacră. Şi vă bucurați în Domnul pentru că v-a deschis ochii să puteți privi dincolo de istoria oficială a bisericii acelor vremuri.

Dacă odată veți deveni un membru al Miresei lui Hristos, căreia i se va da să se îmbrace în „in subțire, strălucitor şi curat," cu siguranță veți mulțumi lui Dumnezeu pentru că v-a deschis ochii să vedeți, să înțelegeți şi să apreciați istoria alternativă despre neprihănirea lui Hristos din ultima bătălie a marii controverse. Acest lucru poate părea incredibil, dar, spunea cineva, „cine nu îşi cunoaşte istoria este condamnat să o repete."

Istoria ne învață că, pe acest pământ, varianta lui Dumnezeu nu a fost niciodată cea oficială. „Disprețuit şi părăsit de oameni" în evaluarea evenimentelor cheie, Hristos continuă să nu fie „băgat în seamă" pe căile neoficiale prin care caută să vindece rănile mortale ale iubitei Sale Mirese.

Importanța și urgența soliei 1888

Exact la două mii trei sute de seri și dimineți de la darea decretului pentru zidirea din nou a Ierusalimului (Daniel 9:25), pe 22 octombrie 1844, guvernarea divină a început lucrarea despre care a vorbit îngerul: „Sfântul locaș va fi curățit" (Daniel 8:14).

Timp de 44 de ani, pe măsură ce lucrarea de curățire a păcatelor pentru cei morți în Hristos se realiza în rapoartele salvate în memoria cerească, Dumnezeu pregătea un popor asupra căruia această curățire urma să se realizeze în viață. Ei trebuiau să devină „continuarea întrupării lui Hristos," metoda prin care Dumnezeu Se face cunoscut lumii, o lume care, închinându-se lui Baal, crede că se închină lui Dumnezeu.

Cu puțin timp înainte de 1888, Dumnezeu avertizase asupra unui lucru de maximă importanță, atât pentru poporul Său, cât și pentru guvernarea divină: „Curând, nimeni nu știe cât de curând, judecata va trece la cei vii" (GC 490). Acum, la 44 de ani de la începerea ștergerii păcatelor pentru cei morți în Hristos, Dumnezeu era gata să treacă la ultima fază a curățirii sanctuarului, la ștergerea păcatelor pentru cei în viață.

Lucrarea descrisă în Maleahi 3:1-3, despre care vorbiseră toți profeții, era iminentă. Venise timpul pentru Nunta Mielului, în care natura umană trebuia să se unească cu natura divină. Sfinții Celui Preaînalt urmau să fie făcuți părtași de natură divină, astfel ca Hristos să poată prezenta universului și lumii „o biserică slăvită, fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta." Hainele de in subțire fuseseră deja pregătite, și așteptau , călcate și aranjate frumos, pe umerașele Locului prea Sfânt al noului legământ. Totul era gata, iar ceea ce mai lipsea era o ultimă și finală invitație expediată prietenilor lui Dumnezeu de pe pământ. Textul invitației era simplu și concis: „Totul este gata, poftiți la nuntă!"

Invitația a fost expediată prin doi mesageri cu „acreditare divină," tinerii pastori Alonzo T. Jones și Ellet J. Waggoner, redactori la „Signs of the Times." Surprinzător chiar și pentru sora White, chemarea la nuntă a venit prin solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, despre care ea declara cu entuziasm că este „cu adevărat solia îngerului al

treilea," și că, primită, ea va fi însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt. Era „începutul" Ploii Târzii și al Marii Strigări, lumină care deschidea înaintea bisericii ușa către Locul Prea Sfânt, acolo unde Hristos intrase ca premergător al nostru (Evr 6:19-20).

Hristos, Fratele nostru mai mare, a fost prima realizare a scopului lui Dumnezeu. În El cele două naturi au fost reunite pentru prima oară de la căderea lui Adam. În acest sens a intrat El „înaintea noastră" în Sfânta Sfintelor, acolo unde omul și Dumnezeu se întâlnesc, se unesc (Exod 25:22).

Chivotul legământului este o reprezentare a Nunții, în care Legea (caracterul lui Dumnezeu, natura divină), este instalată, scrisă, în natura umană. Chivotul mărturiei Îl reprezenta pe Hristos, și de asemenea, el este o reprezentare a trupului lui Hristos din ultima generație.

Solia 1888 construiește, zidește „un chivot" pentru Dumnezeu, o arcă de salvare pentru întreaga lume, la fel cum s-a întâmplat în zilele lui Noe. El a fost un „propovăduitor al neprihănirii," care prin credință a zidit „un chivot" (Evr 11:7; 1 Petru 2:5) ca să scape viața civilizației umane. La fel urmează să facă și ultima generație a poporului lui Dumnezeu.

Lumina trimisă prin frații Waggoner și Jones urmărea să corecteze grave neînțelegeri ale bisericii, în special în legătură cu legea. Lumea creștină se prinsese de eroarea că legea a fost pironită pe cruce, și prin urmare și-a încetat existența. Biserica adventistă, spre a corecta această eroare, căzuse în altă extremă, văzând în lege codul etic și moral pentru cetățenii împărăției, dar fără să înțeleagă că ea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu care, fără să fie scrisă în inimă și minte, duce automat la legalism și formalism.

Solia 1888 urmărea să provoace biserica rămășiței cu întrebarea esențială: „Cum a fost Hristos fără prihană? De ce El a putut să trăiască fără păcat, iar noi nu?"

Descoperirea „mai proeminentă" a lui Hristos oferea răspunsuri tocmai la acest subiect. Sursa neprihănirii lui Hristos era prezența Duhului Sfânt în El, chivotul legământului cel nou. Șekina se mutase în noua ei locuință, adevărata ei locuință, singura ei locuință, pentru care templul de la Ierusalim nu fusese decât o metaforă, o pildă, o învățătură intuitivă.

Dar poporul care a avut sub ochi mărețul eveniment nu a vrut să creadă că Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești. Chiar marele apostol Pavel a avut nevoie de o „descoperire dumnezeiască" spre a

înțelege profunzimea afirmațiilor lui Ștefan, în fața Sinedriului. Era ceea ce mai târziu el a definit ca fiind ,,taina lui Dumnezeu."

Solii din 1888 au înțeles perfect semnificațiile metaforei despre nuntă, și le-au pus corect în contextul soliei îngerului al treilea, pentru prima oară de la Ziua Cincizecimii.

Waggoner, vorbind despre căsătoria din Romani 7:

,,Când venim la Hristos, și ne predăm Lui, El rupe legăturile pe care le-am avut cu trupul păcatului. Intrăm apoi în aceeași relație intimă cu Domnul Isus Hristos pe care mai înainte am avut-o cu trupul păcatului. Suntem uniți cu Hristos – căsătoriți cu El – și devenim una. Ca și în cazul anterior, când păcatul era influența stăpânitoare, acum, în a doua căsătorie, Hristos este influența stăpânitoare.

,,Notați cât de perfect continuă această figură de stil a nunții. Noi suntem reprezentați ca fiind femeia. Bărbatul este capul familiei, deci Hristos este capul nostru, și noi ne supunem Lui. Suntem una cu El. Ce gând prețios, că suntem una cu trupul lui Hristos! Aici vedem apărând din nou taina întrupării. Dacă putem crede că Hristos a fost în trup, Dumnezeu întrupat în Hristos, atunci putem crede că Hristos locuiește în noi, lucrează prin noi, prin trupul nostru, la fel ca și când a luat trupul acesta asupra Lui și a avut control asupra lui. Este o taină pe care nu o putem înțelege, dar pe care o putem accepta, și aceasta ne dă libertate" (E.J.Waggoner, General Conference Sermons, 1891 – Study 12).

Jones susține total acest concept, așezându-l în cadrul corect al încheierii lucrării lui Dumnezeu de pe pământ:

,,Taina lui Dumnezeu nu este 'Dumnezeu manifestat în trup fără păcat.' Taină nu este atunci când Dumnezeu este manifestat în trup fără păcat; acesta este un lucru natural. Nu este Dumnezeu Însuși fără păcat? Are vreun rost să ne mirăm că Dumnezeu Se poate manifesta în sau printr-un corp fără păcat? Este vreo taină că Dumnezeu Și-a manifestat puterea și slava prin Gabriel, sau prin vreun alt heruvim sau serafim? Nu. Acesta este un lucru natural. Minunea este aceea că Dumnezeu poate face acest lucru în și prin trupul păcătos. Aceasta este taina lui Dumnezeu. Dumnezeu descoperit în trup păcătos.

,,În Isus Hristos, pe când era în trup păcătos, Dumnezeu a demonstrat în fața universului că El poate lua în stăpânire trupul păcătos, și poate manifesta în el prezența, puterea și slava Sa, în locul manifestării păcatului. Și

tot ceea ce cere Fiul de la orice om, în scopul de a realiza acest lucru în el, este ca omul să permită Domnului să locuiască în el, așa cum a făcut Isus Hristos.

„Isus a spus: 'Îmi voi pune încrederea în El.' Prin această încredere, Isus a adus pentru oricine credința divină prin care și noi ne putem pune încrederea în El. Și atunci când ne despărțim de lume așa complet, și ne punem toată încrederea în El, Dumnezeu ne va lua și ne va folosi în așa fel încât păcătoșenia noastră nu va mai influența și afecta pe nimeni, iar Dumnezeu Își va manifesta neprihănirea și slava înaintea oamenilor, în ciuda păcătoșeniei noastre. Acesta este adevărul. Aceasta este taina lui Dumnezeu, 'Hristos în voi, nădejdea slavei.' Dumnezeu manifestat în trup" (A.T.Jones, General Conference Sermons, 1895 – Study 15).

Ellen White așează, peste acest adevăr fundamental al sanctuarului, piatra din capul unghiului: „Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa continuarea întrupării lui Hristos" (The EGW 1888 Materials, 1709).

Aceasta era inima, centrul vital al soliei neprihănirii lui Hristos. Prin această unire dintre divin și uman, legea – caracterul lui Dumnezeu – ajunge să fie scrisă în minte și inimă, iar omul păcătos este conectat din nou la izvorul vieții. Scopul sanctuarului este realizat, iar marea controversă este încheiată.

Dumnezeu a demonstrat că legea scrisă în inimă și minte este singura cale spre libertate și viață, și că ea funcționează, abilitând chiar pe oamenii păcătoși, trăind în cel mai degradat mediu cu putință, să păzească legea lui Dumnezeu în literă și spirit, exact ca Hristos.

Dar acest lucru nu s-a întâmplat încă în biserica rămășiței, iar motivele nu sunt învăluite în mister.

Solia care chema la nuntă pe invitații Împăratului a fost respinsă, iar mesagerii au fost disprețuiți și lepădați. De 120 de ani, invitația stă aruncată prin sertarele arhivelor adventiste, iar prietenii Împăratului își văd de holda și negustoria lor, fără să fie șocați că „secerișul a venit, vara a trecut, și noi tot nu suntem mântuiți." Ei se miră de ce poporul acesta încă nu are „caracterul lui Hristos desăvârșit reprodus" în el, se miră de ce Martorul Credincios este încă afară, bătând la ușă; dar ei refuză să creadă că motivul pentru această stare gravă este lunga împotrivire, de 120 de ani, față de scopul etern al lui Dumnezeu, acela de a face din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos."

Prezentăm, în continuare, mărturiile inspirate ale sorei White despre episodul 1888, cu speranța că poporul nostru va înțelege, și va aprecia corect, importanța vitală a acestei solii, va recunoaște că Hristos nu este în mijlocul nostru, și va primi, în sfârșit, invitația de nuntă.

*****

Unii spun că episodul 1888, raportul acelor vremi, este o relicvă a trecutului de care nu merită să ne mai ocupăm. La ce folosește să răscolim arhivele și să tulburăm morții, dacă oricum nu mai putem schimba nimic din ceea ce s-a întâmplat atunci?

Dacă scrierile sorei White despre 1888 sunt „o relicvă a trecutului" care nu merită studiată, atunci de ce scrierile apostolilor de acum 2000 de ani sunt nu numai studiate, dar chiar disecate, analizate la nivel de frântură de slovă, și suntem insistent invitați să ne aplecăm asupra lor? De ce este important un trecut de 2000 de ani, iar unul de 120 de ani este nesemnificativ? Poate datorită faptului că acela este trecutul *altora*, pe când acesta este trecutul *nostru*?

Noi credem că iritarea pe care o produce solia 1888 vine din realizarea aproape subconștientă că atunci am făcut ceva teribil de rău, și de care încă nu dorim să ne pocăim. Suntem afectați de o vrăjmășie ascunsă, perfidă, și de care ne-am îngrozi dacă am înțelege implicația ei finală: Dorința de a-L ucide pe Dumnezeu.

Este aceeași maladie care afectează pe frații noștri iudei. Și pe ei îi irită cumplit episodul Isus din Nazaret, și de aceea merg oricât de departe se poate spre a spulbera istoria acelei vremi.

Este conștiința dumneavoastră deranjată de publicarea acestor mărturii din trecutul nostru recent? Dacă da, acesta este semnul sigur că aveți nevoie tocmai de alifia vindecătoare a soliei trimise atunci, și că evitarea ei, în loc să vindece rana, așează doar un bandaj superficial peste cea mai periculoasă maladie a tuturor secolelor: încropeală latentă, mascată în zel pentru cauza lui Dumnezeu. Mai precis, închinare la Baal, în timp ce ne măgulim că slujim lui Dumnezeu.

Da, este chiar atât de grav.

Misterioasa împotrivire

120 de ani de revoltă față de soluția simplă pentru curățirea sanctuarului

*****

De vorbă cu Ellen G. White despre

Minneapolis 1888, Jones și Waggoner

- Au trecut 120 de ani de la sesiunea Conferinței Generale din 1888, iar noi nu știm încă cu precizie ce s-a întâmplat atunci. Domnește o confuzie serioasă cu privire la solia prezentată la Minneapolis, lucru care afectează, spun unii, misiunea bisericii. Timp de peste un secol, voci foarte autorizate au spus că noi am primit și cunoaștem solia, că am avut atunci o mare biruință, dar iată că rezultatele acceptării ei întârzie să apară. Primul lucru pe care dorim să îl știm este dacă solia prezentată la Minneapolis este de la Dumnezeu, sau este o fantezie a celor doi soli, A.T. Jones și E.J. Waggoner.

Ellen G. White: Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată.[1]

Solia prezentată de A.T.Jones și E.J.Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea.[2]

Nu avem nici o îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner în timp ce vorbea ieri... Întrebarea dumneavoastră este: "A trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe acești bărbați să proclame adevărul?" Eu răspund: Da! Dumnezeu a trimis pe acești bărbați să ne aducă adevărul, pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el... Eu îl primesc, și nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane, ca și împotriva lui Hristos, care trebuie recunoscut în

mesagerii Săi. Noi am fost în încurcătură, şi am nutrit îndoieli, iar comunităţile noastre sunt gata să piară.[3] *- 1)TM 91,92; 2)Letter S24,1892; 3)Ms. 2, 1890.*

- Care este opinia dumneavoastră despre atmosfera din timpul sesiunii Conferinţei Generale din 1888?

Ellen G. White: Nu voi putea uita niciodată experienţa pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acţiunile întreprinse în ascultare de puterile răului... La acea întâlnire ei au fost însufleţiţi de un alt spirit, şi nu au înţeles că aceşti tineri au fost trimişi de Dumnezeu cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură şi dispreţ, fără să priceapă că inteligenţele cereşti privesc la ei... Eu ştiu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat.[1]

Religia care mărturiseşte neprihănirea prin credinţă a fost denunţată ca ducând la entuziasm şi fanatism; a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată şi lepădată. Dar ea este principiul activ al dragostei împărtăşită de Duhul Sfânt.[2]

Tot universul a fost martor la tratamentul ruşinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat şi iudeii.[3]

Scenele care au avut loc la acea întâlnire L-au făcut pe Dumnezeul cerului să-i fie ruşine să-i numească pe cei prezenţi fraţii Săi.[4]

Întâlnirea noastră se apropie de sfârşit, şi nu a fost făcută nici o mărturisire, nu s-a produs nici o deschidere ca Duhul lui Dumnezeu să poată veni. Eu m-am întrebat: Ce rost a avut întâlnirea noastră, şi de ce au trebuit să vină fraţii noştri aici, dacă prezenţa lor nu face decât să depărteze de popor pe Duhul lui Dumnezeu?[5]

În aceşti patruzeci şi cinci de ani de experienţă mi s-a arătat viaţa, caracterul şi istoria patriarhilor şi profeţilor care au fost trimişi la poporul lui Dumnezeu cu o solie, şi de fiecare dată Satana fabrica vreun raport mincinos, care să producă diferenţe de opinii sau să îndrepte interesul în altă parte, ca poporul să fie lipsit de binele pe care îl oferea Domnul. Tot aşa a fost în cazul acesta, când un spirit ferm, încăpăţânat

şi aspru a luat inimile în stăpânire, iar cei care au cunoscut odată harul lui Dumnezeu, şi au simţit puterea lui înnoitoare, au fost amăgiţi, lucrând sub amăgire în tot timpul sesiunii; nu a trebuit decât o mică sământă de îndoială, care să găsească teren fertil în inimile celor care nu aveau o legătură vie cu Dumnezeu, ca aceste inimi să devină de piatră şi imposibil de impresionat. Pasiunile lor josnice au fost stârnite şi li s-a oferit ocazia să dea pe faţă spiritul de gloată.[6] *- 1)Lett.24,1892; 2)GCBull.7 feb.1893; 3)Stest.6,20; 4)Stest to RH Office p.16,17; 5)Ms.9, 1888; 6)Lett. 14, 12 mai 1889.*

- Nu ar fi posibil ca fraţii să fi reacţionat astfel datorită convingerii lor că Jones şi Waggoner s-au înţeles cu dumneavoastră în a schimba "vechile hotare," cum spunea preşedintele Butler?

Ellen White: Când am afirmat în faţa fraţilor mei că aud pentru prima oară vederile fratelui Waggoner, unii nu m-au crezut. Am afirmat că am auzit adevăruri preţioase, la care pot răspunde cu toată inima mea, căci aceste adevăruri mari şi glorioase - neprihănirea lui Hristos şi jertfa Sa în favoarea omenirii - nu au fost oare imprimate în mintea mea de Duhul lui Dumnezeu? *- 3 SM 173*

- În mod normal, solia de trezire trebuia să vină prin dumneavoastră sau prin comitetul Conferinţei Generale. Ce aţi simţit când aţi constatat că solia a venit prin fraţii Waggoner şi Jones?

Ellen G. White: Când Domnul a dat fraţilor mei povara proclamării acestei solii, eu m-am simţit nespus de recunoscătoare faţă de Dumnezeu, căci am ştiut că solia este pentru acest timp.[1]

Când fratele Waggoner a prezentat aceste idei la Minneapolis, a fost prima învăţătură clară la acest subiect, pe care am auzit-o de pe buze omeneşti, afară de discuţiile dintre mine şi soţul meu. Mi-am zis, eu pot vedea aşa clar deoarece Domnul mi le-a descoperit în viziune... şi când o altă persoană le-a prezentat, fiecare fibră a inimii mele a spus amin.[2]

Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde a fost prezentată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat un privilegiu să

stau alături de fraţii mei şi să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp.[3] *1)3SM173; 2)Ms.5,1889; 3)RH 18 martie 1890.*

- Dar delegaţii au fost de acord cu poziţia dumneavoastră?

Ellen G. White: Când mi-am exprimat poziţia în mod clar, mulţi nu m-au înţeles, şi au afirmat că sora White s-a schimbat; sora White este *influenţată* de Willie White (fiul ei) şi de fratele A.T. Jones. Bineînţeles că o astfel de afirmaţie, venind de pe buzele celor ce mă cunosc de ani de zile, care au crescut în solia îngerului al treilea şi au fost onoraţi de încrederea şi respectul poporului nostru, are influienţă. *Am devenit subiectul remarcilor şi criticilor*, dar nici unul dintre fraţii mei nu a venit să mă întrebe sau să îmi ceară vreo explicaţie. *- 3SM 173*

- De ce nu aţi încercat să le explicaţi fraţilor că, deoarece solia este de la Dumnezeu, nu este important prin cine vine ea?

Ellen G. White: Am încercat cu stăruinţă să adunăm pe fraţii noştri pastori spre a ne ruga împreună, dar nu am reuşit decât de două sau de trei ori. Ei au ales să se adune separat, să discute şi să se roage fără noi. Se părea că nu mai există nici o şansă de a dărâma *prejudecata lor fermă*, nici o şansă de a înlătura neînţelegerile faţă de mine, de fiul meu, de A.T.Jones şi E.J.Waggoner. *- 3SM 173*

- Puteţi explica de unde venea ceea ce numiţi "prejudecata lor fermă"?

Ellen G. White: Am văzut că exista o remarcabilă orbire în mintea multora, şi ei nu înţelegeau unde este Duhul Domnului şi ce este experienţa creştină. Iar gândul că aceştia sunt cei care au răspunderea turmei lui Dumnezeu era dureros. [1]

Ce putere ar trebui să avem de la Dumnezeu ca inimile de gheaţă, având doar o religie legalistă, să poată vedea lucrurile mai bune pregătite pentru ei - Hristos şi neprihănirea Lui! O solie dătătoare de viaţă este necesară spre a aduce la existenţă oasele uscate. [2]

Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis li se permitea să-şi exercite puterea convingătoare asupra celor care s-au opus ei, dacă toţi ar fi cedat şi şi-ar fi supus atunci voinţa Duhului lui Dumnezeu, ei ar fi primit cele mai bogate binecuvântări, l-ar fi dezamăgit pe vrăjmaş, şi ar fi stat ca nişte bărbaţi credincioşi, tare la datoria lor. Ar fi avut o experienţă bogată; dar eul a spus, Nu! Eul nu a vrut să fie zdrobit; eul a luptat pentru supremaţie, şi fiecare dintre aceste persoane vor fi testate din nou asupra aceloraşi puncte la care au eşuat atunci... [3]

Unii au cultivat ură împotriva bărbaţilor pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ducă lumii o solie specială. Ei au început la Minneapolis această lucrare satanică. Mai târziu, când au văzut şi au simţit demonstraţia Duhului Sfânt că solia este de la Dumnezeu, au urât-o şi mai mult, căci era o mărturie împotriva lor. [4]

Ei nu au vrut nici să asculte şi nici să înţeleagă. De ce? Ca să nu fie convertiţi şi să fie obligaţi să recunoască că toate ideile lor erau greşite. Erau prea mândri să facă aşa, şi de aceea au persistat în lepădarea sfatului lui Dumnezeu şi în lepădarea dovezilor şi luminii pe care au avut-o. [5] *- 1)3SM 171; 2)3SM 177; 3)Letter 19,1892; 4)TM 79,80; 5)Ms.25,1890.*

- Aveţi vreo explicaţie a faptului că la Minneapolis lumina nu a venit prin canalele convenţionale?

Ellen G. White: Domnul lucrează deseori aşa cum nu ne aşteptăm noi. El ne surprinde descoperindu-Şi puterea prin uneltele alegerii Sale, în timp ce trece pe lângă cei de la care ne aşteptăm noi să vină lumina. [1]

Daţi-mi voie să spun că Domnul va proceda în această ultimă lucrare foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, şi pe o cale care va fi contrară planurilor omeneşti... Lucrătorii vor fi surprinşi de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a îndeplini şi desăvârşi lucrarea Sa în neprihănire. [2]

Acesta este pericolul care ameninţă biserica acum, ca planurile oamenilor să marcheze precis calea pe care vine Duhul Sfânt. Deşi ei nu recunosc acest lucru, unii au şi făcut aceasta. Şi deoarece Duhul Sfânt

vine, nu ca să laude pe oameni sau să le întărească teoriile greşite, ci spre a mustra lumea de păcat, mulți se depărtează de El.[3]

Unii au tratat Spiritul Sfânt ca pe un musafir nepoftit, refuzând să primească darul prețios, refuzând să-l recunoască, întorcându-i spatele și condamnându-l ca fanatism... Lumina care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume. [4]

Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungerea Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice. [5] *- 1)GW 126; 2)TM 300; 3)TM 64; 4)The EGW 1888 Materials, 1575; 5) 5T 81.*

- Cum s-ar putea ca Jones şi Waggoner să fi fost pregătiți „prin ungerea Duhului Sfânt," dacă erau, așa cum spun criticii lor, "mândri, prea categorici și cu un spirit de ceartă"?

Ellen G. White: Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: "Sunt prea categorici, vorbesc prea dur." S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa. Pastori, nu dezonorați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaşte caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai nişte oameni zeloşi, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei. [1]

Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia Sa nu sunt decât oameni, dar care este caracterul soliei pe care o aduc ei? Îndrăzniți voi să-i întoarceți spatele, sau să tratați cu uşurință avertizările, pentru că Dumnezeu nu s-a consultat cu voi? [2]

Caracterul, motivele și scopurile lucrătorilor pe care i-a trimis Dumnezeu au fost, și vor continua să fie interpretate fals. Oamenii vor vâna cuvinte și afirmații despre care ei presupun că sunt false, mărind

şi falsificând aceste afirmaţii. Dar ce fel de lucrare fac aceşti spectatori? I-a aşezat Domnul pe scaunul de judecător, să condamne solia şi solii Săi?[3] *- 1)TM 410,412,413; 2)RH 27 mai 1890; 3)The EGW 1888 Materials, 426.*

- Să înţelegem de aici că împotrivirea în faţa soliei s-a transformat în împotrivire faţă de persoanele prin care a venit ea?

Ellen G. White: Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o deoarece *nu venea pe calea şi în felul* în care doreau ei. Fraţii Jones şi Waggoner au prezentat poporului *lumină preţioasă*, dar prejudecăţile şi necredinţa, gelozia şi bănuiala rea au blocat uşa inimilor lor, ca nimic să nu poată veni de la aceşti fraţi...Tot aşa a fost în trădarea, procesul şi răstignirea lui Isus, toate acestea au trecut prin faţa mea punct cu punct; *spiritul satanic* a luat controlul şi a influenţat cu putere inimile omeneşti, care s-au deschis îndoielilor, urii şi mâniei. Toate acestea predominau la acea sesiune...

Am fost dusă în casele unde erau cazaţi fraţii noştri, unde am văzut multă discuţie şi sentimente excitate, remarci aspre şi ascuţite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau *caricaturizaţi, ridiculizaţi şi aşezaţi într-o lumină batjocoritoare*. Comentariile... au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, *numai măgulitor nu*. Numele lui Willie White era tratat cu uşurinţă, ridiculizat şi acuzat; la fel şi numele fraţilor Waggoner şi Jones... Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în *rebeliune*... voci aspre, hotărâte să denunţe (pe sora White). Dintre toţi cei care se exprimau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmaţii şi presupuneri erau adevărate...

După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când *spiritul lui Satana* găseşte intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, şi simţăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte m-au înfrânt..."Fratele va da la moarte pe fratele său." [1]

Ar trebui să fim *ultimii oameni* din lume, ca să ne permitem, oricât de puţin, *spiritul de persecuţie* împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este trăsătura de caracter *cea mai*

necreştinească care s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încoace. Ea va fi văzută cândva în toată grozăvia ei, cu toată povara de nenorociri care a rezultat din ea. [2] *- 1) Lett.14,1889; 2) GCBull. 1893, p.184.*

- Spuneați că ați fost atât de îngrozită de spiritul Satanei care stăpânea pe delegați încât erați hotărâtă să părăsiți sesiunea în semn de protest. De ce nu ați făcut-o? Poate un asemenea gest radical ar fi trezit pe unii din vraja în care erau înfăşurați.

Ellen G. White: Când am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a venit lângă mine şi a spus: "Nu este bine aşa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan şi Abiram. Eu te-am aşezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul şi puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia şi solii pe care Eu îi trimit poporului Meu. Ei au tratat cu batjocură cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii şi le-a pervertit judecata; şi dacă ei nu se vor pocăi de păcatul lor – această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu – vor păşi în întuneric. Dacă nu se pocăiesc, spre a putea fi convertiți, şi astfel să-i pot vindeca, voi lua sfeşnicul de la locul lui. Vederea lor spirituală s-a întunecat. Ei nu doresc ca Dumnezeu să-Şi manifeste Spiritul şi puterea; căci ei au un spirit de batjocură şi dezgust față de cuvântul Meu. Uşurătatea, trivialitatea, ironiile şi glumele sunt practica lor zilnică. Ei nu şi-au pus inima să Mă caute. Ei merg în lumina propriilor scântei, şi, dacă nu se vor pocăi, vor zăcea în dureri. Aşa vorbeşte Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt cu tine; nu te voi lăsa şi nu te voi părăsi." Nu am îndrăznit să neglijez aceste cuvinte ale lui Dumnezeu.[1]

Am fost informată că în această situație nu este de nici un folos să se ia vreo decizie cu privire la puncte doctrinale, în stabilirea adevărului, sau să ne aşteptăm la un spirit de investigare corectă, deoarece se formase o confederație care împiedica orice schimbare de idei, puncte sau poziții pe care le aveau, la fel cum au făcut iudeii. Multe alte lucruri mi-au fost spuse de Conducătorul meu, despre care nu am libertatea să scriu. Stăteam în pat doborâtă de un spirit de durere şi disperare şi, de asemenea, un spirit de puternică determinare să stau la postul datoriei

mele până la încheierea sesiunii, iar apoi să aştept conducerea Spiritului lui Dumnezeu pe drumul pe care trebuie să-l urmez.[2] *- 1) The EGW 1888 Materials, 1063; 2) Idem, 277*

- Este adevărat că opoziția față de mesageri a fost aspră, dar noi ştim astăzi că la Minneapolis solia a fost primită. Cel puțin așa susțin mulți istorici. Ce le puteți spune acestora?

Ellen G. White: De-a lungul istoriei bisericii din toate secolele, şi în special în istoria bisericii AZŞ, noi avem exemple ale celor care au *refuzat lumina* pe care Dumnezeu a trimis-o prin agenții Săi... Respingând solia pe care o trimite El, voi *respingeți pe Hristos*. Făcând așa, vă așezați sub *controlul prințului întunericului*... Dumnezeu a trimis poporului Său *solii de lumină*, care ar fi fost ca un medicament vindecător, dacă erau primite de ei; dar voi *nu ați primit lumina*, ca şi bărbații din Nazaret. Voi v-ați hotărât să *lepădați lumina*, voi ați înălțat opiniile şi judecata voastră ca fiind *mai valoroase* decât judecata celor pe care Dumnezeu i-a făcut *canale de lumină*...

Dumnezeu v-a trimis o solie pe care dorește să o primiți, o solie de *speranță, lumină şi mângâiere* pentru poporul Său. Nu este datoria voastră să alegeți canalul prin care trebuie să vină ea. Domnul dorește să vindece rănile oilor şi mieilor turmei Sale prin alifia cerească a adevărului că Hristos este neprihănirea noastră... Oile care trebuiesc hrănite sunt împrăştiate pe munții lui Israel; ele *mor de foame* înghițind teorii uscate... Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă spre a vedea nevoile poporului, ca să fie pregătită calea Domnului, au *interceptat* lumina trimisă de Dumnezeu poporului Său, şi au respins *solia harului vindecător*. Limbajul sufletului vostru a fost: "Sunt bogat, m-am îmbogățit şi nu duc lipsă de nimic." *- The EGW 1888 Materials, 389.*

- Conducătorii noştri din acea perioadă erau bărbați capabili şi inteligenți. Dacă Jones şi Waggoner prezentau adevărul lui Dumnezeu, conducătorii ar fi ştiut acest lucru şi s-ar fi unit cu ei în proclamarea lui.

Ellen G. White: Sentimente asemănătoare au fost exprimate în zilele lui Hristos... Poporul se uita la conducătorii lui şi întreba: "Dacă acesta ar fi

adevărul, nu ar şti preoţii şi mai marii noştri?" Sunt mulţi care depind de interpretarea şi explicarea pe care o dau învăţătorii religioşi... Când Domnul, plin de îndurare, ne trimite modul de a cunoaşte adevărul, iar noi refuzăm ocazia preţioasă şi suntem indiferenţi la solia Sa, noi insultăm pe Duhul lui Dumnezeu... Mulţi, care refuză solia pe care o trimite Domnul, caută cuie în care să-şi agaţe îndoielile, să găsească scuze pentru a respinge lumina care vine din cer. În faţa evidenţei clare, ei spun ca iudeii: "Arătaţi-ne o minune şi vom crede. Dacă aceşti soli au adevărul, de ce nu vindecă pe bolnavi?"

Aceste obiecţiuni îmi aduc aminte de ce se spunea despre Hristos... Cum pot oare fraţii noştri, care au avut în faţă istoria Domnului slavei, să îşi deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigaşilor Domnului? I-a condus Domnul pe aceşti fraţi să spună aceste lucruri? Eu răspund, nu!... Este chiar în faţa noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, şi va prezenta numeroase minuni care să confirme credinţa celor care caută acest gen de dovadă... Când oamenii îşi închid ochii în faţa luminii pe care Dumnezeu o trimite, ei vor respinge cel mai clar adevăr şi vor crede cele mai nebuneşti erori... Dumnezeu a trimis poporului Său solie după solie, şi inima mea a fost zdrobită să văd pe cei despre care credeam că sunt învăţaţi şi conduşi de Dumnezeu, cum cad sub puterea fermecată a duşmanului, care i-a făcut să respingă adevărul prezent. *– The EGW 1888 Materials, 388-428.*

- Noi am auzit timp de 100 de ani tot felul de remarci la adresa soliei lui Jones şi Waggoner: că ar fi ,,har ieftin," că solia era deja cunoscută şi acceptată, că este acelaşi adevăr pe care l-a proclamat Luther, că solia a fost plină de erori, etc. Dar cea mai spectaculoasă a fost afirmaţia că primirea acestei solii ar duce la fanatism. De ce oare?

Ellen G. White: Sunt mulţi care au auzit solia pentru acest timp şi au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziţii extreme, şi astfel să apară printre noi fanatismul, au permis imaginaţiei lor să creeze multe obstacole care să *împiedice* înaintarea lucrării, şi au prezentat şi altora aceste dificultăţi prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să *contracareze influenţa* soliei adevărului. Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor; care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite *ar înceta*,

iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi *adusă la tăcere*. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor oponenți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși? *- The EGW 1888 Materials, 388-428.*

- Nici chiar dumneavoastră nu i-ați putut convinge pe opozanți că Jones și Waggoner prezintă solia îngerului al treilea?

Ellen G. White: Cel mai greu lucru din lume este să convingi pe cineva care *nu vrea* să fie convins. Ei se trag înapoi, sperând și rugându-se ca cei pe care i-a trimis Domnul să *nu aibă* succes, căci dacă purtătorii de poveri ar avea succes, aceasta ar dovedi că cei care s-au împotrivit *sunt greșiți*. Când oamenii își deschid inimile necredinței, ei le deschid marelui amăgitor, acuzatorul fraților. În fața glorioasei lumini a adevărului ieșit de la Dumnezeu, în fața dovezii copleșitoare că lucrarea pentru acest timp este poruncită de cer, să nu vă împietriți inimile, cerând alte dovezi, zicând, "Arătați-ne o minune."

Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se așeze *între popor și solia* pe care El vrea să le-o trimită, așa cum fac unii dintre frații noștri acum. Sunt unii care, ca și iudeii, încearcă *imposibilul* ca să facă *fără efect* solia lui Dumnezeu. Aceștia care se îndoiesc ar trebui ori să *primească* lumina adevărului pentru acest timp, ori să se *dea la o parte* din drum, ca alții să aibă ocazia să primească adevărul... Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aștepta o bogată măsură a Spiritului Sfânt, dar dacă... Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noștri vor merge pe aceeași cale în lepădarea soliei, ca iudeii din timpul lui Hristos. *– The EGW 1888 Materials, 388-488.*

- Susțineți cu tărie faptul că cei doi mesageri au adus adevăr prezent bisericii. Cum se împacă o asemenea susținere cu unele greșeli elementare pe care le-au făcut ei? De exemplu, poziția lui Jones în conflictul Anna Phillips?

Ellen G. White: Cred fără nicio îndoială că Dumnezeu a trimis adevăr prețios la timpul potrivit prin frații Waggoner și Jones. Îi prezint eu pe aceștia ca fiind infailibili? Spun eu că ei nu vor face o afirmație, sau vor prezenta idei care nu pot fi puse în discuție, sau care nu pot fi eronate? Spun eu așa ceva? Nu, nu spun așa ceva. Nu spun așa ceva despre niciun om de pe pământ. Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați. *– The EGW 1888 Materials, 566.*

- V-ați gândit la posibilitatea ca ei să intre în conflict deschis cu frații lor și să părăsească biserica?

Ellen G. White: Este foarte posibil ca frații Jones și Waggoner să fie doborâți de ispitele vrăşmaşului; însă dacă vor fi, aceasta nu va dovedi că ei nu au avut o solie de la Dumnezeu sau că lucrarea pe care au făcut-o a fost o greșeală. Dar dacă se va întâmpla așa, câți vor adopta această poziție și vor intra într-o amăgire fatală, pentru că nu sunt sub controlul Duhului Sfânt... Aceasta este chiar poziția pe care o vor lua mulți dacă unul dintre acești oameni ar cădea, și mă rog ca acești oameni, asupra cărora Dumnezeu a pus sarcina unei lucrări solemne, să fie capabili să dea trâmbiței un sunet clar și să onoreze pe Dumnezeu la fiecare pas, și astfel calea lor să crească în lumină din ce în ce mai mult până la sfârșitul timpului - *Letter S24, 1892.*

- Exact acest lucru s-a întâmplat. Amăgirea fatală lucrează perfect, iar solia este respinsă cu argumentul că solii nu ar fi căzut dacă erau oamenii lui Dumnezeu.

Ellen G. White: Nu inspirația divină îi conduce pe oameni să fie suspicioși, să vâneze greșeli pe care să le folosească pentru a dovedi că frații care interpretează Scriptura într-un mod diferit de al lor, nu sunt sănătoși în credință. Există pericolul ca acest fel de a acționa să producă exact rezultatul scontat; și în mare măsură vina este a acelor vânători de greșeli...

Opoziția din mijlocul nostru a impus asupra solilor lui Dumnezeu o povară grea și chinuitoare; căci ei au fost obligați să suporte dificultăți și obstacole care nici nu trebuiau să existe... Dragostea și încrederea

constituie o forță morală care ar fi unit comunitățile noastre și ar fi asigurat armonie în acțiune; dar răceala și neîncrederea au adus dezbinarea care ne-a epuizat puterea *- Letter, 6 ianuarie, 1893; GCB 1893, pp. 419-421.*

- Ați afirmat de nenumărate ori că la Minneapolis Domnul a trimis "o foarte prețioasă solie," care ne-ar fi trecut granițele în Canaanul ceresc. Există oare vreo legătură între această solie și Apocalips 18,1?

Ellen G. White: Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este *începutul* luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul. [1]

Am primit scrisori în care eram întrebată dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: "Este *cu adevărat* solia îngerului al treilea." [2] *- 1)RH 22 nov. 1892; 2)RH 1 aprilie 1890.*

- Ce credeți că s-ar fi putut întâmpla la Minneapolis dacă liderii noștri nu se împotriveau, și cum credeți că este evaluată în cer sesiunea din 1888?

Ellen G. White: Dumnezeu plănuise să lucreze cu putere prin Duhul Său la acea întâlnire de la Minneapolis, pentru toți cei care vor renunța la calea și voința lor. El ar fi făcut din acea ocazie o foarte prețioasă școală pentru cei ce s-ar fi lăsat învățați. Oricât ar fi fost ei de slabi și nedesăvârșiți, dacă își dădeau seama de slăbiciunea și ignoranța lor spirituală, ei ar fi primit putere și iluminare divină. În acel timp de perplexitate, dacă, în loc de *glume, jigniri și insulte*, ar fi fost rugăciune fierbinte și efort de a promova armonia și unitatea, ar fi fost câștigate biruințe foarte prețioase, ceea ce ar fi plasat lucrarea *cu mulți ani înainte* și ar fi salvat multe suflete. Dar, pentru că s-a acționat după *aranjamentele lui Satana* și s-au manifestat trăsăturile lui de caracter, a făcut ca înregistrarea din cărțile cerești să sune astfel: *"Nedemni de*

încredere când sunt în joc interese majore." *- The EGW 1888 Materials, 1229.*

- Înțelegem că opoziția a continuat și după Minneapolis. V-ați gândit vreodată să retrageți sprijinul pe care l-ați acordat fraților de la Battle Creek?

Ellen G. White: Niciodată nu am trecut printr-o asemenea scenă de conflict, prin asemenea atitudine determinată de împotrivire față de adevăr – față de lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea – așa cum s-a întâmplat de la Minneapolis încoace. De nenumărate ori am simțit nevoia să mă despart definitiv de acest element împotrivitor, dar de fiecare dată Domnul mi-a făcut cunoscut că trebuie să stau la postul datoriei mele și că El va fi alături de mine" *- The EGW 1888 Materials, 620.*

- Chiar și după ce v-au exilat în Australia? De ce oare a permis Domnul să părăsiți America, dacă biserica se afla într-o criză de asemenea proporții?

Ellen G. White: Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a plănuit aceasta, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca Willie C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în inima lucrării, și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o. Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră de a ne vedea plecați era așa de mare, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau obosiți de mărturii au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului.

Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru

Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării.

Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre. Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece ştiam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflat uşurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma maşinăriei de la Battle Creek - *Letter 127 to O.A.Olsen, 1896; The EGW 1888 Materials, 1622.*

- Există un aspect în solia 1888 care scapă bisericii, şi astfel o împiedică să facă din lumina îngerului al treilea o solie finală de har abundent pentru lume?

Ellen G. White: Adevărurile soliei îngerului al treilea au fost prezentate de unii ca o teorie uscată; dar această solie trebuie să Îl prezinte pe Hristos cel Viu. El trebuie să fie descoperit ca Cel dintâi şi Cel de pe urmă, ca Lăstarul din rădăcina lui David, ca Luceafărul strălucitor al dimineții. Prin această solie, caracterul lui Dumnezeu în Hristos trebuie prezentat lumii. [1]

Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos.[2] - 6T20; The EGW 1888 Materials, 1709.

- Este adevărat că opoziția de la Minneapolis a declanşat o puternică dar nedeclarată lipsă de încredere față de lucrarea dumneavoastră, care astăzi a căpătat proporții epidemice în acest popor?

Ellen G. White: Domnul hotărâse ca soliile de avertizare şi instruire, oferite poporului Său prin Duhul, să ajungă peste tot. Dar influența care a rezultat din opoziția față de lumina şi adevărul de la Minneapolis a tins să facă fără efect lumina pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său prin Mărturii. – *The EGW 1888 Materials, 1129.*

- Da, acest lucru explică refuzul fratelui Smith de a publica în *Review* poziția dumneavoastră față de legea din Galateni. Biserica susține până în ziua de azi că Pavel vorbește în Galateni exclusiv despre legea ceremonială, deși Jones și Waggoner, apoi dumneavoastră, ați spus cât se putea de clar că "în acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală."

Ellen G. White: Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrăjmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.

Legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea Legii.

Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.

Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nici o nenorocire" - nimic nu-i face să se poticnească. *– The EGW 1888 Materials, 1574.*

- Această descriere formidabilă a rolului legii a rămas ascunsă în sertarele editorului de la *Review* timp de 56 de ani. Este evident că opoziția de la Minneapolis tindea să facă fără efect Mărturiile. Observând acest pericol, nu era mai indicat să-i menajați puțin pe frați, decât să-i confruntați direct? Poate era momentul să evitați, pentru o perioadă, asocierea atât de deranjantă cu Jones și Waggoner?

Ellen G. White: Credeți că eu, la fel ca cei zece leproși, voi păstra liniște și nu îmi voi ridica glasul să proclam neprihănirea lui Hristos, să Îl laud și să-L slăvesc? Încerc să vă prezint și vouă aceste lucruri, ca să puteți vedea și voi dovezile pe care le văd eu, dar se pare că vorbele mele dispar în aer. Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere. Sunt decisă să stau tare la postul datoriei mele. Poate voi cădea, la fel cum a căzut soțul meu, dar trebuie să fac o lucrare pentru Dumnezeu. Trebuie să fac o lucrare pentru veșnicie. *- The EGW 1888 Materials, 536-544 – 3 feb 1890).*

- Ar fi posibil ca opoziția de la Minneapolis să se repete acum, când solia îngerului al treilea urmează să se unească cu solia îngerului din Apocalips 18?

Ellen G. White: Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia

Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor şi uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduieşte iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat, care mărturiseşte neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată şi lepădată... Ce viitor ne aşteaptă, dacă nu reuşim să ajungem la unitatea credinței? [1]

În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, şi se vor aşeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile şi aşteptările lor, ei se vor opune lucrării. [2]

Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă. [3] *- 1)TM 467.468; 2)RH Extra 22 dec.,1890; 3)RH 27 mai 1890*

- Să înțelegem de aici că lumina soliei 1888 se va stinge în întuneric, iar cei ce refuză să înainteze în slava ei crescândă vor reuși să se impună şi să o intercepteze definitiv?

Ellen G. White: Lumina străluceşte; ea nu va fi, şi nu poate să fie eclipsată. Ea va continua să strălucească tot mai puternic până în ziua aceea mare; dar cei care îşi închid ochii să nu o vadă, urechile să nu o audă, şi îşi împietresc inimile ca să nu primească razele de lumină ale cerului, vor fi lăsați să meargă în întuneric; iar cel care merge în întuneric nu ştie încotro se îndreaptă. El crede că merge pe cărări sigure, deşi se amăgeşte singur. *– The EGW 1888 Materials, 1142.*

- În final, ce sfat ați dori să dați celor care apreciază solia 1888 şi văd în neprihănirea lui Hristos singura soluție la problemele bisericii?

Ellen G. White: Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile spre a descoperi adevărurile ascunse sub gunoiul erorilor; şi fiecare rază de lumină descoperită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră. [1]

Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea. [2]

- 1) SD 259; 2) GCB, 1893.

Un virus letal și originea lui

De ce se dezvoltă biserica numeric, dar nu reușește să iasă din starea laodiceană?

Cum s-a infectat acest popor cu virusul laodicean?

Cum se transmite el de la o generație la alta?

Care este originea lui?

Cum se explică lipsa de interes a autorităților pentru găsirea unui antidot?

De ce oare nu păstrăm regulile de carantină obligatorie, spre a evita infectarea altora?

Biserica rămăşiței a fost ridicată de Dumnezeu spre a fi o mişcare a vremii sfârşitului, iar leagănul ei a fost Filadelfia – biserica iubirii.

Interesant, Filadelfia era curată „bacteriologic," chiar dacă incapabilă să încheie lucrarea lui Dumnezeu – „căci ai puțină putere." Martorul credincios nu are pentru ea absolut niciun reproș. Ei i s-a pus înainte o uşă deschisă, şi a păşit pe ea cu demnitate, modestie, scoțând omenirea din bezna secolelor de supremație papală. Bravii protestanți nu s-au ruşinat de numele lui Hristos – „ai păzit Cuvântul Meu, şi n-ai tăgăduit Numele Meu" – deşi biserica şi lumea îi acuzau de erezie.

Din mijlocul acestui popor s-au ridicat, în 1844, pionierii mişcării advente. Erau cei mai studioşi, mai serioşi şi mai zeloşi fii ai Filadelfiei. Credința lor a fost zguduită cumplit, dar s-au întors cu o şi mai puternică determinare spre Cuvântul lui Dumnezeu, descoperind acolo razele noi şi strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu. Pe temeliile veşnice ale Sanctuarului, ei au aşezat o platformă de adevăr prezent pe care Dumnezeu a ridicat marea mişcare adventă. Formula pentru succes a fost un cod genetic impecabil, asociat cu o puternică deschidere către lumină nouă, către adevăr prezent.

De unde a apărut virusul laodicean?

Cum s-a răspândit această „tulpină" de amărăciune într-un popor destinat să devină mireasa lui Hristos?

Este vorba de un produs de laborator, din arsenalul de arme bacteriologice al Adversarului?

Este vorba de o maladie naturală, dezvoltată pe trupul bisericii datorită unor condiții specifice, o boală denominațională, un „idol" care "vine din Israel" (Osea 8:6)?

Există vreo „scamă" nativă în sistemul imunitar adventist, o breșă de securitate, o aberație genetică ce ne condamnă automat la vărsarea din gura Domnului?

Cum a ajuns îngerul bisericii Laodicea să-L țină pe Hristos la uşă? De ce se complace el în acest joc inutil de-a religia, o religie în care Hristos este împiedicat să pătrundă în templul Său?

Ca și mana cerească – hrana îngerilor (Ps 78:24-25) – care nu rezistă mult în ambianța păcatului, spiritul adventist era un produs fragil, cu grad mare de perisabilitate. El avea nevoie de condiții speciale de mediu, de igienă, spre a se dezvolta și a întreține un popor. Spiritul adventist depinde vital de capacitatea de a asimila permanent lumină din cer. Vigoarea lui vine din expunerea corectă la slava lui Dumnezeu. Întrerupeți sursa de lumină nouă şi imediat încep să se dezvolte pe trupul lui bacterii ciudate şi virulente, din ghiara cărora nu mai este scăpare.

Pionierii au descoperit lumină nouă despre Sanctuar şi despre lege. Imediat a apărut un popor dispus să ducă adevărul nou până la capătul pământului. Mişcarea era permanent alimentată de noi descoperiri ale slavei lui Hristos. Valabilitatea legii, sabatul, curățirea sanctuarului, natura umană a lui Hristos, ziua ispăşirii, adevărul despre iad şi nemurirea sufletului – toate acestea veneau în cascadă şi produceau efecte vizibile. Se apropia vertiginos ziua Domnului, iar El avea nevoie de un popor prin care să descopere omenirii slava Sa. Venise timpul împlinirii profeției lui Isaia:

„Şi lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de şapte ori mai mare (ca lumina a şapte zile), când va lega Domnul vânătăile poporului Său, şi va tămădui rana loviturilor lui" (Isa 30:26).

Dar ceva teribil s-a întâmplat. Da, mişcarea adventă şi-a îndeplinit misiunea de a duce adevărul descoperit până la marginile pământului, dar a neglijat fatal esența, existența şi supraviețuirea spiritului adventist. Înaintaşii s-au concentrat exclusiv pe răspândirea adevărului, încercând să facă lumina nouă cât mai comestibilă pentru eventualul consumator lumesc, şi neglijând să hrănească sufletul adventist cu noi raze ale slavei lui Hristos. Biserica era ca un tânăr care fizic se dezvoltă normal, dar care intelectual rămâne un copil.

Încă din 1882, Domnul avertiza despre pericolul imunitar care urma să ducă mai târziu la epidemia de laodiceanism:

„Mulți dintre voi nu pot deosebi lucrarea şi prezența lui Dumnezeu… Există printre noi bărbați în poziții de răspundere care susțin că… o credință ca a lui Pavel, Petru sau Ioan, este… învechită şi inacceptabilă pentru timpul prezent. Este socotită ca absurdă, mistică şi nedemnă de o minte inteligentă" (5T 74, 79).

În 1885 El avertiza pe conducătorii poporului că, dacă nu se vor trezi la înțelegerea datoriei lor, „ei nu vor recunoaşte lucrarea lui Dumnezeu când va răsuna marea strigare a îngerului al treilea. Când lumina apare spre a lumina pământul, în loc de a veni în ajutorul Domnului, ei vor dori să restrângă lucrarea spre a o potrivi ideilor lor înguste" (TM 300).

Care era „datoria" lor, față de care dormeau şi aveau nevoie să se trezească? Ascultați:

„Adevăruri mari, care au fost ascunse şi neînțelese din Ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost şterse din minte şi, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi" (FCE 473).

Aceasta era ținta mişcării advente, şi doar aşa putea fi păstrat sănătos spiritul adventist. Din păcate, Ziua Cincizecimii lăsase „ascunse şi neînțelese" adevăruri mari, iar acestea erau esențiale pentru ziua ispăşirii, ploaia târzie şi marea strigare.

În timp ce inima firească a mişcării advente investea puternic în propovăduirea adevărului prezent, spiritul adventist era tot mai înfometat de lipsa luminii crescânde a slavei lui Dumnezeu. În timp ce efectele lucrării misionare produceau delicii supreme, spiritul adventist

era invadat de virusul letal al mulțumirii de sine. Mișcarea se dezvolta numeric, dar stagna în misiunea ei majoră, care consta în descoperirea adevărurilor rămase „ascunse și neînțelese" din Ziua Cincizecimii. Mișcarea adventă era infectată de virusul periculos al laodiceanismului, iar epidemia se întindea în corpul mondial.

În fața acestui pericol major, Dumnezeu nu S-a mulțumit cu simple avertizări transmise prin serva Sa, ci a intervenit cu măsuri drastice. El a trimis în 1888, când epidemia era în fazele ei incipiente, doi soli „cu acreditare divină," iar solia lor era o provocare clară și directă către întoarcerea la spiritul autentic adventist, la cercetarea și descoperirea unor noi raze de lumină. Mișcarea risca să se transforme în Biserică, și astfel să se baricadeze în spatele dogmelor și tradițiilor. Salvarea ei? Înaintarea în slava crescândă a soliei îngerului al treilea.

Conducerea bisericii ajunsese în fața ultimei răspântii înainte de evenimentele finale. Va accepta provocarea lui Dumnezeu, mulțumindu-se cu rolul modest dar glorios de profet al Domnului, descoperitor de lumină? Sau se va lăsa ispitită să devină o biserică puternică numeric, în încercarea de a stabili împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ?

Istoria este tristă, iar Minneapolis 1888 a confirmat avertizarea că atunci când va fi trimisă, lumina nu va fi recunoscută, iar frații „vor dori să restrângă lucrarea spre a o potrivi ideilor lor înguste." Duhul lui Dumnezeu a fost insultat, Hristos a fost din nou răstignit în persoana solilor Săi, iar mana, rămasă neculeasă pe câmp, s-a stricat. Lumina a fost retrasă, iar virusul laodicean a explodat în voie, lăsând pe îngerul bisericii în confuzie totală – lipsit de credința lui Hristos, fără haina neprihănirii și orb la nevoile reale ale cauzei lui Dumnezeu, dar măgulindu-se că el știe ce face. Scopul lui Dumnezeu, acela de a face din biserica Sa „întruparea continuă a lui Hristos" a fost blocat, lucru care a pus în așteptare faza finală a procesului lui Dumnezeu din marea controversă.

Slujitoarea Domnului a fost obligată să mărturisească, plină de resemnare: „După întâlnirea de la Minneapolis, am văzut starea bisericii Laodicea ca niciodată mai înainte" (The EGW 1888 Materials, 695).

Ea afirmase fără echivoc: „Solia dată nouă de frații A.T. Jones și

E.J.Waggoner este solia lui Dumnezeu către biserica Laodicea" (p. 1052).

Doreşte cineva dovezi mai clare decât acestea? Nu este evident că avem o gravă problemă legată de lumină adiţională?

Înainte de 1888, Domnul avertizase: „Cei care s-au încrezut în intelect, geniu sau talent, nu vor sta atunci în fruntea poporului. *Ei nu au ţinut pasul cu lumina*. Cei care s-au dovedit necredincioşi nu vor fi atunci în fruntea turmei. În ultima lucrare solemnă, doar puţini oameni de seamă vor fi angajaţi" (5T 80). Observaţi? „*Ei nu au ţinut pasul cu lumina*."

Refuzul recunoaşterii şi primirii luminii despre neprihănirea lui Hristos în 1888 a expus biserica acestei înrobitoare epidemii de laodiceanism. Iar cauza a fost corect şi insistent explicată, ca să nu existe dubii: O puternică indispoziţie de a înainta în descoperirea luminii soliei îngerului al treilea. Nu era vorba de lipsă de pregătire şcolară, de lipsă de fonduri sau de neimplicare în lucrare. Totul se reducea la refuzul de a primi lumină nouă. Ascultaţi:

„Diavolul şi-a aruncat mantaua întunecoasă peste popor, când noi avem nevoie de lumină, lumină fraţilor, lumină preţioasă de la tronul lui Dumnezeu... El poate să vă descopere preţioasa Sa lumină... Pentru Numele lui Hristos, vă rog să priviţi greşeala iudeilor; căci Hristos spunea: 'Lumina a venit, iar voi alegeţi întunericul în locul luminii' (Ioan 3,19). Acest lucru se poate face exact când străluceşte lumina mai tare" (Ms 10, 1890).

„De ce nu ascultaţi cuvintele lui Hristos care vă sunt prezentate? De ce alegeţi întunericul? Ei se tem tare mult să recunoască o nouă rază de lumină" (Ms 4, 1890).

„Atunci când poporul lui Dumnezeu creşte în har, vor obţine permanent o şi mai clară înţelegere a Cuvântului Său. Ei vor descoperi lumină nouă şi frumuseţe în adevărurile lui sacre. Acest lucru a fost adevărat în istoria bisericii din toate secolele, şi aşa va fi până la sfârşit" (5T 703).

„Când bisericii i se prezintă lumină nouă, este periculos să vă închideţi faţă de ea. Refuzul de a o asculta, deoarece aveţi prejudecăţi împotriva soliei sau solilor, nu vă va scuza în faţa lui Dumnezeu. Condamnând ce nu aţi auzit sau nu înţelegeţi nu vă va înălţa în ochii

celor care sunt cinstiți în investigarea adevărului. Iar a vorbi de rău pe cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia adevărului, este prostie și nebunie" (Testimonies to Sabbath-School Work, 60).

„Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false" (STest. A01B8, 12).

„Nici pentru o clipă nu va trebui să credem că nu mai există lumină nouă și adevăr pentru noi ca popor. Suntem în pericolul de a deveni indiferenți, pierzând astfel puterea sfințitoare a adevărului, amăgindu-ne cu gândul: 'Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic' (Apocalips 3,17). Deși trebuie să ținem tare la adevărurile pe care le-am primit până acum, nu trebuie să privim cu suspiciune lumina nouă pe care ne-o trimite Dumnezeu" (GW 92).

„Există putere pentru acest popor. Eu știu sigur. Dumnezeu mi-a descoperit acest lucru de mulți ani, iar acum a sosit timpul. Vreau să știu dacă... vom accepta mai multă lumină și mai multă cunoștință" (Ms 56, 1890).

„Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi [delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890] că există *multă lumină* pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe frații mei plini de mânie împotriva solilor și soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatorilor. Primirea care s-a făcut servilor Domnului în secolele trecute este la fel cu cea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze prețioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe același drum pe care au mers iudeii. Ei critică și aduc obiecțiune după obiecțiune, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot așa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos" (Ms 36, 1890).

Acestea sunt acuzații de o gravitate extremă, și ar trebui să fim complet rupți de realitate spre a le ignora. Cauza lui Dumnezeu este în pericol mortal, iar biserica rămășiței este paralizată în formalism tocmai acum, când urmează să devină lumina neamurilor în cel mai profund sens. Toate resursele ei sunt epuizate spre a face față epidemiei. Trupul este afectat "din tălpi până în creștet" de laodiceanism, iar

boala trece rapid la toți cei cu care venim în contact. De peste o sută de ani suntem contaminați de această maladie, și niciunul dintre cei care au trecut prin apa botezului nostru nu a scăpat neinfectat de laodiceanism. Au fost încercate toate combinațiile de tratament posibile, toate vaccinurile, au fost impuse carantine după carantine, dar virusul nu poate fi oprit.

Se pare că îngerul bisericii posedă cea mai periculoasă tulpină a virusului, iar forța lui de infestare își are originea în 1888:

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis *n-au dispărut nicidecum;* semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să *otrăvească judecata*, să *pervertească percepția* și să *orbească înțelegerea* celor care vin în contact cu solia și solii" (TM 467).

„Pastori, nu dezonorați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei" (TM 410).

Tulpina aceasta cu originea la Minneapolis, care s-a așezat între lumina trimisă din cer și popor, va trebui smulsă cât mai curând posibil. Altfel, spiritul adventist va fi sufocat, iar Dumnezeu va trebui să găsească alte căi de a ajuta pe copiii Săi din Babilon.

Cine își asumă un astfel de risc?

Solia 1888

un lăstar dintr-un pământ uscat

Mulți din poporul nostru s-ar bucura să vadă solia neprihănirii lui Hristos prezentată ca un concept ştiinţific riguros, o ecuaţie bine formulată, o descriere completă, cu introducere, cuprins şi încheiere, a cărei strălucire să frapeze, să convingă şi să uimească prin noutate, valoare, forță. Nu de puține ori am fost rugați să expunem solia 1888 în câteva cuvinte, dar totdeauna interlocutorii au fost dezamăgiți – ei ori spuneau că nu este nimic nou față de ceea ce deja ştiau, ori nu vedeau nimic valoros sau important în ea, ceva care să le schimbe radical viziunea despre taina evlaviei.

Cred că aşa şi trebuie să fie. Nimeni nu poate admira edificiul magnific al soliei 1888 fără ca mai înainte să cunoască din studiu personal fiecare componentă, fiecare modul, fiecare detaliu al luptei care a dus la ridicarea lui. Solia 1888 este o împletire de aspecte ale adevărului, aparent izolate şi fără legătură, plantate în infrastructura istorică a luptei prin care ele au fost descoperite şi acceptate, şi care încep să-şi demonstreze puterea abia când sunt descoperite inimii de lucrarea personală a Duhului Sfânt.

Este la fel ca şi în cazul naşterii şi lucrării Domnului Hristos pe pământ. Dacă un iudeu pios şi sincer ne-ar cere astăzi să-i descriem în câteva cuvinte solia lui Isus Hristos, ce i-am putea spune despre ea? Ar trebui să începem de la Moise şi de la toți proorocii, şi am avea nevoie de mult timp să aşezăm spusele Lui în contextul istoric al luptei în care El a fost împins de opoziția conducătorilor bisericii din acel timp. S-ar putea să concentrăm în câteva fraze anumite bijuterii ale predicării Lui, dar ele ar fi cu totul lipsite de sens sau valoare pentru urechile lui. Este nevoie de o anumită dispoziție a inimii care să poată accepta că dintr-un pământ uscat se poate ridica un lăstar glorios.

Ca edificiul măreț al soliei 1888 să aibă un impact real asupra inimii cuiva, fiecare element al lui trebuie înțeles şi apreciat prin studiu

personal. Nu este un produs gata ambalat şi distribuit la pachet. Natura umană a lui Hristos, sanctuarul şi scopul lui Dumnezeu pentru sufletul omenesc, ziua ispăşirii şi semnificaţiile ei în marea controversă, nunta, rolul legii, originea biruinţei lui Hristos asupra fiecărui păcat, caracterul lui Dumnezeu şi adevăratele conflicte din marea controversă, natura păcatului, natura slavei lui Dumnezeu, moartea a doua şi cauzele ei, unde şi cum s-a făcut ispăşire pentru păcat – toate acestea sunt elemente vitale ale soliei 1888, iar ele capătă sens doar înţelese şi văzute în conflictele pe care le-au declanşat în biserică atunci când Dumnezeu le-a trimis prin mesagerii Săi aleşi.

Toate aceste componente trebuiesc adunate din vasta comoară de adevăr pe care cerul a ascuns-o în Biblie şi Spiritul Profeţiei. Cele mai multe dintre ele au fost acoperite de molozul erorilor de interpretare şi au nevoie de o lucrare de restaurare mai înainte ca strălucirea lor să impresioneze pe cineva. Acesta este rolul ambasadorilor lui Hristos.

Voi oferi aici un exemplu de o asemenea recuperare.

O componentă esenţială a soliei 1888, în timp ce ea se dezvoltă în solia „celuilalt înger" din Apocalips 18, este rolul lui Dumnezeu în marile cataclisme planetare şi lumina pe care evenimentele finale o aruncă asupra caracterului lui Dumnezeu. Deşi este nevoit şi acum să folosească limbajul violenţei cu un popor imatur, Domnul a aşezat câte o perlă preţioasă prin care atrage atenţia urmaşilor Săi asupra riscurilor folosirii unui asemenea limbaj. El clarifică şi luminează concepţiile noastre greşite despre mânia lui Dumnezeu în cuvinte cât se poate de simple. Ascultaţi cum trece elegant de la concepţia noastră de violenţă absolută faţă de cei răi la adevărul caracterului Său non-violent:

„În timpul nostru se manifestă faţă de Dumnezeu un dispreţ ieşit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinenţei şi neascultării care arată că acea cupă a nelegiuirii lor este aproape plină. Mulţi aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: "*Nu mai combateţi pe Satana în eforturile lui de a nimici.* Lăsaţi-l să-şi aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiuirilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutăţii la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca *să-l împiedic pe nimicitor* să-şi facă lucrarea" (RH, 17 septembrie 1901).

Aici este expusă în toată măreția ei frumusețea neprihănirii. Cum procedează Dumnezeul cel viu atunci când este batjocorit, insultat şi lepădat? El le respectă dorința și nu Se mai amestecă în treburile copiilor Săi. Se lasă gonit, deşi inima Lui este cuprinsă de moarte la vederea pericolelor care îi aşteaptă. Aceasta este ceea ce noi numim "lucrarea Lui ciudată." Când Dumnezeu este alungat din treburile oamenilor, nimic nu-l mai poate împiedica pe nimicitor să-şi realizeze planurile. Paragraful imediat următor ne spune care sunt planurile lui pentru noi:

„Acest timp este chiar asupra noastră. Duhul lui Dumnezeu este retras de pe pământ. Când îngerul îndurării își strânge aripile, Satana își va realiza scopurile rele pe care le-a dorit de mult timp. Furtuni şi uragane, războaie şi vărsare de sânge – acestea sunt desfătarea lui şi prin ele își adună el recolta."

Acum urmează partea cea mai importantă, căci neînțelegerea acestui mecanism va crea cea mai disperată situație din istorie, iar poporul lui Dumnezeu, din lipsa cunoaşterii neprihănirii lui Hristos, se va alia cu nelegiuiții în persecutarea lui Hristos reprezentat de urmaşii Săi credincioşi. Ascultați:

„Iar oamenii vor fi atât de perfect amăgiți de el, încât vor declara că aceste calamități sunt rezultatul profanării primei zile a săptămânii. De la amvoanele bisericilor populare se va auzi declarația că omenirea este pedepsită deoarece duminica nu este onorată aşa cum trebuie. Iar oamenilor nu le va trebui un mare efort mental spre a crede aşa ceva. Ei sunt conduşi de vrăjmaşul, şi astfel ajung la concluzii cu totul false."

De ce oare „oamenilor nu le va trebui un mare efort mintal" spre a crede aşa ceva? Deoarece bisericile, toate bisericile, au predicat ani de zile că Dumnezeu este la originea dezastrelor şi nimicirilor planetare, începând cu potopul şi terminând cu focul final. Dar toți aceştia, învățați şi învățători, sunt „conduşi de vrăjmaşul" şi nu pot ajunge decât la concluzii false despre originea actelor de nimicire. Ei nu au dorit să învețe la timp că Dumnezeu este, ca şi Fiul, un miel pe care îl duci la tăiere, marele Serv al servilor.

Un asemenea mărgăritar, aşezat în edificiul măreț al soliei 1888, face să strălucească frumusețea neprihănirii lui Hristos, şi o prezintă „în legătură cu legea." Cei care primesc explicația cerului descrisă în aceste paragrafe vor fi pregătiți pentru două misiuni vitale: Vor putea chema

rămăşiţa la raţiune, când aceasta se scufundă într-o subtilă închinare la Baal, şi vor putea avertiza lumea să se ferească de vinul Babilonului, un amestec ameţitor de limbaj scripturistic şi ştiinţa demonilor.

Se apropie vertiginos zilele când, la amvoanele noastre, mulţi vor sta cu făclia profeţiei false aprinsă de la torţa demonică a lui Satana (TM 407), iar cei mai mulţi vor fi extaziaţi de frumuseţea ei cerească.

Împotriva unei asemenea amăgiri puternice, doar cei care şi-au fortificat inimile cu solia neprihănirii lui Hristos vor sesiza depărtările fine de la adevăr şi vor găsi forţa să se împotrivească.

Solia 1888 este şi ea tot un lăstar dintr-un pământ uscat, dar măreţia ei se va dovedi în clasa de oameni care vor fi dispuşi să lupte pentru instaurarea neprihănirii veşnice în vastul univers al lui Dumnezeu, chiar cu preţul pierderii lor veşnice.

*****

Nunta este unirea dintre divin şi uman

Taina "ţinută ascunsă" timp de veacuri nu era un accesoriu al planului de mântuire, ci temelia guvernării universale a lui Dumnezeu. "Hristos în voi" nu era o soluţie de conjunctură, inventată cu ocazia căderii în păcat. Nu era o manevră care să spele ruşinea eşecului lui Dumnezeu în creaţiune. Sanctuarul, locul unde omul şi Dumnezeu devin una, este nucleul întregii creaţii inteligente, pe care se sprijină guvernarea divină şi de care depind bunăstarea, fericirea şi libertatea familiei lui Dumnezeu.

Cum putea Creatorul să populeze universul cu fiinţe care să-L numească Tată, fără ca ele să fie părtaşe de natura Sa? Nu se putea nicidecum altfel decât ca Duhul Sfânt să locuiască în ele: "Nu ştiţi că voi sunteţi templul Duhului Sfânt?"

Adam şi Eva au fost creaţi conform scopului lui Dumnezeu "din veacuri veşnice," ca nişte temple pentru Prezenţa Divină, în care natura umană şi cea divină erau una. Haina de lumină care îi acoperea nu era o radiaţie a materiei, ci efectul vizibil al părtăşiei cu natura divină. Când Adam a ales versiunea şarpelui despre adevăr, a spus de fapt că el crede că se poate trăi şi fără Dumnezeu locuind "în fiecare fiinţă creată, de la serafimul luminos şi sfânt, până la om." Despărţirea a fost iremediabilă. În acest moment natura umană şi cea divină s-au

despărțit. Ca a doua venire a lui Hristos să poată avea loc, omenirea trebuie adusă exact în acest loc, adică la nuntă. Dar Mireasa lui Hristos nu știe mai nimic despre "destinul înalt pus în fața fiecărui suflet." Noi deplângem astăzi faptul că "iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie." Înțelegem noi astăzi însemnătatea sanctuarului ceresc, care a făcut din noi un popor și ne-a propulsat cu întreita solie îngerească pe scena internațională? Sau ne este jenă tocmai de solia care a dat caracter și substanță celor trei îngeri din Apocalips, și care în mod sigur va face să se pogoare din cer cu mare putere "un alt înger" care va lumina pământul cu slava lui?

Confuzia cu privire la scopul și efectul zilei ispășirii a generat o altă capcană majoră în teologia rămășiței. Cum și când va fi eliberat poporul lui Dumnezeu din ultima generație de păcat? Era evident că "nimic întinat" nu poate intra în cer. Ani de zile am propovăduit o ștergere progresivă a păcatului, care venea odată cu mărturisirea și transferarea lui asupra sanctuarului ceresc. Am nutrit o speranță secretă că păcatele mărturisite au fost șterse, iar singura dificultate ar fi cele pe care nu reușeam, sau nu voiam să le părăsim.

Această soluție ridica totuși o problemă insurmontabilă: Oameni continuă să se nască și să vină la Hristos, situație în care ștergerea păcatelor nu poate avea loc niciodată.

Observându-ne bâlbâiala și dispoziția spre compromis, lumea evanghelică ne-a îmbiat către o soluție mai simplă și foarte plăcută: Nu trebuie decât să credeți în Isus, deoarece păcatul va fi șters la a doua venire a lui Hristos, când va "suna trâmbița." Sau, după alții, la răpire. Până atunci, nici vorbă de biruință asupra păcatului sau plinătate a lui Hristos. Această poziție este astăzi preponderentă în lumea teologică adventistă, deși ea neagă

a) principiul secerișului, care spune că nu poate avea loc recoltarea până când holda nu este coaptă,

b) principiul nunții, care spune că nu poate exista nuntă pînă cînd Mireasa nu s-a pregătit, ca să poată fi îmbrăcată cu haine de in subțire, strălucitor și curat (adică haina aceea pe care au pierdut-o primii părinți) și neagă fatal

c) doctrina sanctuarului, care spune că Marele Preot trebuie să șteargă păcatele poporului înainte de a părăsi sfânta sfintelor, spre a îmbrăca haina de Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Celor care doresc să aprofundeze studiul curățirii sanctuarului, Zilei Ispășirii, Nunții Mielului, în lumina soliei neprihănirii lui Hristos, le putem oferi următoarele cărți:

1888 Reexaminat – R.J.Wieland, D.K.Short

„Asemenea fraților Săi" – Donald K. Short

Calea consacrată – A.T.Jones

Individualitate în religie – A.T.Jones

Adevărul în Hristos – W.W.Prescott

Impasul nostru laodicean – Robert J. Wieland

Pocăința colectivă – Robert J. Wieland

1888: Lumină pentru ultima generație – Gili Cârstea

Păcatul cetății – Gili Cârstea

Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – Gili Cârstea

De asemenea, puteți vizita situl www.gsm1888.ro pentru multe alte materiale la acest subiect.

"Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul" (DA 161).